

wtorek, 01.02.2022

Podobieństwa [Mk 5, 21-43]

Gdy Jezus przeprowił się z powrotem łodzią na drugi brzeg jeziora Gennezaret, zebrał się wielki tłum wokół Niego, a On był jeszcze nad jeziorem. Wtedy przyszedł jeden z przełożonych synagogi, imieniem Jair. Gdy Go ujrzał, upadł Mu do nóg i prosił usilnie: «Moja córeczka dogorywa, przyjdź i połóż na nią ręce, aby ocalała i żyła». Poszedł więc z nim, a wielki tłum szedł za Nim i zewsząd na Niego napierał.

A pewna kobieta od dwunastu lat cierpiała na upływ krwi. Wiele wycierpiała od różnych lekarzy i całe swe mienie wydała, a nic jej nie pomogło, lecz miała się jeszcze gorzej. Postąpiła o Jezusa, więc weszła z tyłu między tłum i dotknęła się Jego płaszcza. Mówiła bowiem: «Żebym choć dotknęła Jego płaszcza, a będę zdrowa». Zaraz też ustał jej krwotok i poczuła w swym ciele, że jest uleczona z dolegliwości.

A Jezus natychmiast uświadomił sobie, że moc wyszła od Niego. Obrócił się w tłumie i zapytał: «Kto dotknął mojego płaszcza?» Odpowiedzieli Mu uczniowie: «Widzisz, że tłum zewsząd Cię ściska, a pytasz: Kto Mnie dotknął». On jednak rozglądał się, by ujrzeć tę, która to uczyniła.

Wtedy kobieta podeszła zalękniona i drżąca, gdyż wiedziała, co się z nią stało, padła przed Nim i wyznała Mu całą prawdę. On zaś rzekł do niej: «Córko, twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju i bądź wolna od swej dolegliwości».

Gdy On jeszcze mówił, przyszli ludzie od przełożonego synagogi i donieśli: «Twoja córka umarła, czemu jeszcze trudzisz Nauczyciela?» Lecz Jezus, słysząc, co mówiono, rzekł do przełożonego synagogi: «Nie bój się, wierz tylko!» I nie pozwolił nikomu iść z sobą z wyjątkiem Piotra, Jakuba i Jana, brata Jakubowego.

Tak przyszli do domu przełożonego synagogi. Widząc zamieszanie, płaczących i głośno zawodzących, wszedł i rzekł do nich: «Czemu podnosicie wrzawę i płaczecie? Dziecko nie umarło, tylko śpi». I wysmiewali Go. Lecz On odsunął wszystkich, wziął z sobą tylko ojca i matkę dziecka oraz tych, którzy z Nim byli, i wszedł tam, gdzie dziecko leżało. Ująwszy dziewczynkę za rękę, rzekł do niej: «Talitha kum», to znaczy: «Dziewczynko, mówię ci, wstań!» Dziewczynka natychmiast wstała i chodziła, miała bowiem dwanaście lat. I osłupieli wprost ze zdumienia.

Przykazał im też z naciskiem, żeby nikt o tym się nie dowiedział, i polecił, aby jej dano jeść.

+++Uważny czytelnik dzisiejszej Ewangelii zauważy w niej wiele podobieństw. Uzdrawione zostają dwie kobiety - jedna młoda, druga starsza. Uzdrawienie i jednej i drugiej dokonuje się poprzez dotyk Jezusa. Ten powrót do zdrowia kobiet poprzedzony jest dialogiem, który prowadzony jest z Jezusem. W jednym przypadku interweniuje ojciec i to on prosi Jezusa o pomoc, natomiast starsza kobieta sama rozmawia z Mistrzem z Nazaretu. Opowiadają oni Jezusowi o sobie i swoim życiu, nie boja się niczego, nie wstydzą się, ufają, że On jest w stanie pomóc. Jest jeszcze jedno podobieństwo - cyfra 12. Dwanaście lat ma umierająca dziewczynka i dwanaście lat na upływ krwi cierpi starsza. Cyfra 12. ma w Biblii znaczenie symboliczne. Możemy interpretować ją jako ład, porządek, którego sprawcą jest Bóg. Dzięki tym uzdrowieniom Jezus wprowadza harmonię do życia tych kobiety ich rodzin. Jezus. jest Panem i to On zaprowadza ład. Przeczytaj tę Ewangelię raz jeszcze, na spokojnie i poproś Jezusa o ten dar dla siebie i bliskich.